

13. *Geen woorden, maar daden*

Het is maandag 12 uur. Van 12 uur tot 13 uur is het schafttijd. Het werkvolk stroomt van de steiger af om te eten en wat uit te rusten. Na het eten gaan de meeste arbeiders even een dutje doen in de schaduw, met het hoofd op een balk of een cementzak. Rienus en Jan zitten natuurlijk weer over het geloof te praten. Waar hebben ze toch zin in.

„Mijn benen zijn nóg stijf van het voetballen van gisteren,” zegt Jan. „Maar wij hebben toch maar weer fijn gewonnen met 3-1. Ja, Rienus, dat is wat anders dan psalmzingen in dat kerkje van jou.”

Jan is een verwoed voetballer. Hij heeft er behagen in om Rienus uit zijn tent te lokken. Hij weet dat Rienus daar beslist tegenin zal gaan. Dat weten de andere werklui ook.

Rienus neemt bedaard een slok uit zijn fles en antwoordt dan rustig: „Zo, ben je weer wezen voetballen? Ik heb gisteren in de kerk van een veel grotere overwinning gehoord. De overwinning die de Heere Jezus heeft behaald op dood en hel. Dat is veel belangrijker, Jan. Want wij zijn op weg naar de eeuwigheid. Op het voetbalveld, en daarenboven nog op Gods dag, kunnen wij God niet ontmoeten. Dat je ogen dáárvoor toch eens open mogen gaan.”

Jan schiet in de lach. „Je kunt zo aardig uit de hoek komen, Rienus, beste maat. Maar geloof me: met woorden zijn jullie, vrome lui, heel wat mans. Maar daar geef ik geen zier om. Daden, daarop komt het aan! En als ik ooit een christen tegenkom die niet alleen met woorden, maar ook met daden een echte christen is, dan ga ik óók naar de kerk.”

Fluitend gaat Jan een ogenblik later weer de ladder op. Wat er precies gebeurt, weet niemand. Maar het feit is er dat Jan met een smak tussen de planken valt. Het lijkt nogal mee te vallen, maar weldra blijkt het ernstiger te zijn. Met hevige pijnen wordt Jan naar het ziekenhuis gebracht. Maandenlang moet hij daar in het gips liggen. Daar komt nog bij dat zijn vrouw juist haar zesde kindje verwacht. Zelf is zij ook niet in orde en zodoende kan ze niet naar het ziekenhuis komen.

Wie wel komt? Tijdens het eerste bezoek staat Rienus al bij zijn bed. „Jan, als ik wat voor je kan doen, dan moet je het maar zeggen, hoor.” „Ga alstublieft geen vrome praatjes houden,” zegt Jan kreunend. „Als er een God bestaat, dan is het Zijn schuld dat ik hier nu lig. Ik wil er verder niets over horen.”

Rienus gaat stil naar huis, met de bede of de Heere zijn collega zou willen gedenken. Zijn gedachten gaan ook uit naar het gezin van Jan. Als het kan, moet hier geholpen worden. Samen met zijn vrouw gaat hij Jans vrouw opzoeken. Met één oogopslag zien ze dat het hele huishouden is verwaarloosd. De vrouw zit in de rommel tussen huilende kinderen. Na een kort gesprek nemen ze maatregelen. Door de zorg van Rienus worden de kinderen bij verschillende mensen ondergebracht. De vrouw van Jan heeft dringend rust nodig en die kan ze nu nemen. Maar hier blijft het niet bij. Ze doen nog meer. Wekelijks legt Rienus met toestemming van zijn vrouw wat van zijn loon opzij om de vrouw van Jan te steunen. Sociale voorzieningen zoals wij die kennen, waren er nog niet. Er wordt ook gezorgd voor versterkende middelen en kleertjes voor het te verwachten kindje. In de dagen na de geboorte van de baby gaat de vrouw van Rienus elke dag een paar uur helpen. Ze neemt dan de vuile was mee naar huis en verstelt ook de kleren van de andere kinderen.

Jan mag gelukkig weer herstellen. Als hij eindelijk uit het ziekenhuis ontslagen wordt, kan hij zijn ogen haast niet geloven. Hij had er wel wat van gehoord, maar nu ziet hij hoe netjes alles eruitziet. Zijn vrouw en zijn kinderen. De kleine baby kraait hem vanuit het frisse wiegje tegemoet en op tafel staan frisse bloemen.

„Daar hebben Rienus en zijn vrouw allemaal voor gezorgd,” vertelt Jans vrouw. „Ik mocht het niet aan je vertellen, maar nu moet je het toch weten. Hij en zijn vrouw hebben me geholpen. Dat had je niet gedacht, hè? Maar er is meer. Zelfs onze schuld bij de kruidenier hebben ze betaald. Rienus heeft ook de schuur nog gerepareerd en onze moestuin omgespit. Wat zeg je daarvan?”

Jan zegt niets. Hij is nog niet geheel de oude en bovendien ongevoelzaam stil. Veel heeft hij voorheen met Rienus gepraat. Haast altijd min of meer de spot gedreven met mensen zoals Rienus. En nu dit? Het zijn bij Rienus niet alleen woorden geweest, maar nu het echt

nodig was, ook daden. En daar is hij toch stil van.

De eerste de beste zondag dat hij ertoe in staat is, kleedt hij zich al vroeg netjes aan. Zal hij nu weer naar het voetballen gaan kijken? denkt zijn vrouw. Meedoen kan hij voorlopig nog wel vergeten.

Maar... Jan gaat nu eens niet naar het voetbalveld. „Vrouw,” zegt hij verlegen, „ik ga naar de kerk. Ik heb Rienus, en eigenlijk al die kerkmensen, altijd bespot. En Rienus heb ik heel verkeerd beoordeeld. Nu heb ik gezien dat er toch christenen zijn die dat in woord en daad betonen. Nu ga ik óók eens naar de kerk. Ik wil daar eens gaan horen hoe je zo'n echte christen worden kan.”

Hier eindigt het verhaal. Of Jan werkelijk tot bekering gekomen is, weten we niet. „Geen woorden, maar daden”, zo schreven wij hierboven. Moge het ons allen gegeven worden hier iets van te beoefenen. De Heere gebiedt toch dat men Zijn bevelen zeer bewaren zal. Och, dat mijn wegen gericht werden om Uw inzettingen te bewaren. Rienus mocht er goed mee zijn en wij zouden er ook goed mee zijn. We besluiten dit verhaal met de woorden van Psalm 119:7:

*'k Heb and'ren al de rechten van Uw mond
Met lust verteld, hen vlijtig onderwezen.
Uit al den schat van 't grote wereldronde
Is nooit de vreugd' in mijn gemoed gerezen,
Die 'k steeds in Uw getuigenissen vond,
Door mij betracht, en and'ren aanprezen.*